

Rigó Béla: Születésnapomra II.
(József Attila öregkori verseiből)

Immár száz éves lettem én.
üzenet ez a költemény
esem-
esen.

Hálóként rángó idegen
át szellemem egy idegen
kezet
vezet.

Száz évem szépen elszelelt.
A kor keresztre felszegelt,
ezért
vezért

csinált belőlem posztumusz.
Van már négy sírom. Sok humusz
s babér
a bér.

Megértem azt is: Szegeden
tőlem kapott az egyetem
levett
nevet.

Túlnőttem minden mesterem,
annyira, hogy már resteltem.
(Be szép
beszéd!)

Bár hivatásos híveket
néhány kikoplalt rím etet,
kudarc
e harc:

ma sem tanul a nép, s az a
falon-penészfolt szép haza
megint
megint.

Ez a mennyből jött vers hanyag.
Még nem törvény, de nyersanyag:
tüzem
üzen

belőle, bokrom egyre ég...
Ki jönne fel a hegyre még?
Felem-
elem.

Varró Dániel: A Bús, Piros Vödör dala

Vagyok a vödör – szállj, dalom! –
ki szomjúság és fájdalom
alól
dalol.

Üres vagyok és hontalan,
szívembe únos-untalan
bebú
a bú.

Ó, ért öröm, nem is kevés,
ivott belőlem fecske, és
füle-
müle.

A Kék Lapát! A Zöld Lavór!
Volt életemben pár lamúr –
zománc-
románc.

Oly ifju voltam és szeles,
úsztam a lét mosószeres
vizén...
Biz' én

pucoltam pacát, foltot is
lehettem volna boldog is
simán...
S ti mán

el is feledtetek, nosza.
Rám ült az elmúlás kosza.
Mocsok
tocsog

körül, bármerre nézek én,
piszok került elém, belém,
alám.
Na, lám.

Hisz szép vagyok még és deli,
hát mért nem töltötök teli?
Az ok,
gazok,

mi, hogy beposhadt vénkorom?
Kit ellepett a szén, korom,
s feled-
ve lett,

kit benőtt fű és moha már,
nem lehet abból soha már
vidor
vödör?

**Varró Dániel: *Harminckét éves múltam*
- önfelköszöntő költemény –**

Harminckét éves múltam el,
csatában mégsem hulltam el,
    sinen
    se nem.

Csak ámulok, hogy jó, nekem
félíg lefolyt az életem
    gügye
    ügye.

A volna lettbe billen épp,
létösszegeznem illenék
    emitt.
    De mit?

Harminckét év elslattyogott,
nem történt semmi nagy dolog,
    kis ez,
    kis az.

Van már nejem, van kisfiam,
s jut asztalomra kifli, jam,
    diós
    briós.

De elcsigáz a teperés,
az út, mely csupa hepe, és
    csupa
    hupa,

s ki lát, azt mondja: "Haj, Dani,
nem vagy te már a hajdani!"
    Ez, öcs,
    a göcs!

Hogy újra már nem kezdhetem,
sehogy se rendelkezhetem
    e lett
    felett.

Hogy jaj, a múlt pár passzusát
nem költhetem már basszus át,
    alap
    a lap,

s a jövő sincsen nyitva már,
hogy őszbe fordul itt a nyár.
    Szar ügy,
    farügy!

Mi nem lettem, már nem leszek,
tűzoltó, juhász, pl. ezek,
    sem ács,
    se más.

Nem végzek munkát, kétkezit,
költő vagyok, ha kérdezik:
    badar
    madár.

S habár szemöldököm közét
redőzi az alig közép-
    korú
    ború,

bár gyűl a szürke szerteszt,
fejem fölött a kerge-szép
    azúr
    az úr.

Rékasy Ildikó: Szülinapi biztató
Ifjabb barátnőimnek, barátaimnak

Hatvan (s pár) éves lettem én,
túl annyi nyáron, oly temén-
telen
telen!

S hogy e sok évszak elhagyott,
tán érettebb, bölcsebb vagyok
ma már.
Habár...

A kedvem néha szertelen,
s ha szeleburdi szellemem
kerül
felül,

mint egy farsangi maskarát,
úgy ölti fel kamaszkorát:
kedélyt
s szeszélyt.

Én is lehetnék (Isten ments!)
respektált, tisztos hölgy, decens,
elő-
kelő.

Ám, ha olykor hiányzik is:
ez a tekintély túl cikis -
s be sem
veszem.

Jobban esik a hetyke szó,
csipkedjetelek, kis beste szű-
nyogok!
Nyögök,

de pár évig (amíg merem)
hordom a kedvenc farmerem.
Ki él,
remél.

Fecske Csaba: *Epilógus*

ötvenkét éves lettem én
epilógus e költemény
sírós
írás

ennyi idő hogy telhetett
hová lettek napok hetek
látom
létem

s az idő eltelik velem
főm zavart sajdul alfelem
a múlt
kimúlt

helyette itt van a jelen
hiába rovom rá jelem
nem é-
nemé

megúsztam volna szárazon
ha nem szülsz meg s nem származom
az ám
anyám

lehettem volna műsoron
de nem volt hozzá hű sorom
vak ok
vagyok

csúnya nő kancsalít jövőm
magáévá tesz majd ha jön
csekély
e kéj

megmondhatom már előre
csak marék por lesz belőle
m is az
igaz

táncra perdülni nincs okom
hogy hazám talaját fogom
javí-
tani

Mogyorósi László: Születésnapomra

Épp harminc éves lettem én,
nem ámulok már verszenén,
ahogy
ragyog.

Időmértékben több a kín,
mint elviselni bírna rím,
Lilla-
trilla.

Örökifjú a monoton
jambus, mint tenger, konokon
partot
csapkod.

A rím egy ráncos csecsemő,
koravén, épp hogy belenő,
s hant a
lantja.

Rímmel ékíték disztichont,
próbálom ezt a kicsi hont
lakni.
Hakni

hoz néha kétes üzletet,
csak tapsot, nem pénzt, szűzeket,
dívát
kivált.

Nem kérdem, vajon praktikus
vagy cifra lom a daktilus
versbe
szedve.

Méltósággal lép vagy tipeg,
a verslábra a kor siket,
pedig
segít

a WTO Olümposzán
meglátni, milyen mostohán
elő-
kelő,

mohó, pedig már jóllakott
bürokrata szab holnapot,
s hogy cseng
a cent.

(Hangom most kicsit váteszi,
ezer év vámját ráteszi
líra-
éra.)

S hogy mi lesz, tudom, mint a jós,
mert látom, hány protekciós
szürke
ürge

- s mind középiskolás fokon -
tanít egy népet, sok rokon,
s mennyit
konyít

a föld metrumához, amely
számára csak turistahely,
tengert
renget.

Homokbuckák hullámain
kéri csak számon álmaim
halom
dalom.

Tóth Krisztina: Futrinka utca

Harmincnyolc év, futó fonál.
Az ember rojtokat talál
- hanyag
anyag -

e földi, pöttyös kis ruhán
mit hord és igazgat sután,
kinek,
minek,

ha egyszer úgyis visszabont,
feslik simából fordított,
a Kéz,
ha kész

már érzi, úgyse lesz soha
ha nem lesz léte otthona,
akar,
akár

a színpadon a kesztyűbáb
játszani valami saját
mesét,
mi mást,

füstölgő kéményt, házikót,
Futrinka utcát, bármi volt,
örök
körök

után is fölvesz kis kötényt,
hisz telefonált az imént
Cica-
mica,

hogyan Tádé meghűlt és beteg,
úgyhogy van dolga rengeteg,
legyen
egyen-

letesen befűtve a tökház,
vigyázz, Mazsola, nehogy megfázz,
halál
ha lel

utat is hozzánk, nem vagyunk
futó fonál, csak filc, magunk
helyett.
Helyet

foglal középen, integet
és onnan csókol Titeket
Böbe
baba!

Orbán János Dénes: Születésnapomra, Házi feladat (vers)

Harminckét éves lettem én -
kötelező e költemény,
s bravúr
az úr.

Poétánk többé nem kadét,
de tudja meg ismét a nép:
örök
kölök.

Tíz éve a szabados füstöt
látván kiátkozott a püspök,
a vád:
„Galád

versedben csupa bűn terem:
szabadság, szépség, szerelem,
lator
a toll."

Voltam „posztfreudi szexmajom"
a kritikusi tollakon;
halom
barom

nem látta a fasztól az erdőt,
mordályt emelt, s úgy hitte: meglőtt,
holott
szopott.

Harminckét évem elhagyott,
ámde panaszra nincs nagy ok,
a vad
szabad,

a rím minden fűzöt kibont,
föjlajz a vers, a lány sikong,
s rohan
Johann,

s bár sohasem lesz tananyag,
fonnak néki pad alatt
azért
babért.

Kiss Ottó: Iván öt

Ma pont öt éves lettem én,
tortát ehettem, s ettem én,
finom,
bírom.

Jövőre meg már hat leszek,
megint ilyenkor azt eszek,
kapok
hatot

gyertyából is, és fújhatok,
akár a mérges dúvadok,
a cél:
a szél.

Egy évre rá meg hét leszek,
addig tán nem is étkezek:
kivár
Iván.

Aztán meg sorban: nyolc, kilenc,
ha azt megérem, mit fizetsz?
Csakis
csokist!

Utána úgyis tíz leszek,
nem hámozok, nem hímezek:
az ám
a szám!

De hát ma még csak öt vagyok,
felülről néznek - ők nagyok -,
tekint-
ve kint.

Ha tízből öt már van nekem,
hány öt kell még, hogy tíz legyen?
Arány-
talány.

Lackfi János: Születésnapotokra
Természetesen a Kaláka együttesnek

Negyven éve a pelikán
mindig új lemezt tojik ám,
bolond
korong!

Jaj, hány éve, hogy Anna Lee
angyali képe fancsali,
halott,
holott

Negyven éve alszik vakon
pókháló mellett a falon
a légy,
s a négy

e számos éve kis Kató
oly indignálnak mondható,
ha nyers
a vers.

fiú derekán pörög a
tanári kari karika -
Kalá...
Kalá...

Hány éve tizenkét fokú
skálán cincogat az uku-
lele,
s vele

Kaláka-lázban ég e táj,
a "hej, ráérünk!" kóceráj,
s a tág
világ.

billeg a bábu-lábú szék,
egyensúly nincsen semmiképp,
csak épp
zenék.

Dajkáltak sok-sok nagymenőt,
sok játszótársuk nagyra nőtt,
s ma már -
szamár!

A nandut oly rég kergetik
cikkakban, gitárral pedig
lelő-
hető.

Ám szerencsére gyermeke
Kalákát dúdol ernyede-
tlenül,
s derül.

De most már versemből elég,
megbocsássák nekem, ha lég-
nemű
e mű!

Hány éve már, hogy a ladik-
ról csimpolyaszó hallatik,
heje-
huja,

Ne légyen senki sem süket,
fogják ők egész népüket
Dani,
Vili,
Bali,
Gabi!

együtt ropja, bős port kavar
e zenékre tót, rác, magyar
s mulatt:
s mulat.

**Kovács András Ferenc: *Bírálóimhoz.*
*Születésnapomra. Plágium!***

*Harmincnégy éves lettem én:
nem bódít versen vett remény,
se bű,
se báj.*

*A mennybolt menten rámborul:
nem éltem jól, sem jámborul
csupán
bután.*

*Mint kínon égő ékezet,
lobog világom: létezek!
Enyém
e fény!*

*Hallom: vagyok, mert nem vagyok,
hisz bennem nem rág, nem ragyog
serény
erény...*

*Azt mondják, arcom régi maszk:
miért is vágok én grimaszt,
ha kell,
ha nem?*

*Divatbölc s egy sem érti tán:
helyettök lettem én vidám
iszony.
Bizony.*

*Magamnak túl nehéz terű
vagyok – nem vált meg vers, se bű,
se báj.
Sebaj.*

Tóth Krisztina: *Porhó*

Harminckettő hogy telhetett?
Hogy múltak el napok, hetek?

Letelt,
s hitelt

nemigen ad már a jelen.
Nem voltam benne még jelen,

úgy múlt
a múlt,

annyi idő, hogy szinte sok.
De ért már más is, mint e sokk:

hold is,
nap is

pólyálta hűlő életem,
s amit nem tettem, terveztem

e lét
felét

leélve: őrzöm arcomat,
s eleddig nem zuhant sokat

csecsem
becse,

sőt, egy bocsom is van
(de szép!),
beszélni is kezd majd ez év

telén
talán,

de hogy mi történt, mire volt jó
harminckét éven át e porhó,

havam,
hevem

hová gomolygott nyomtalan,
és ugyan hol, ha nyoma van,

szivek
szavak

mélyén mi ülepszik, mi lesz,
így fog eltelni, élni ez?

Vagy túl
a túl

bonyolult léten, túl ezen
egyszercsak majd megérkezem

s ittlétemet
átlátom ott?!

Székely Dezső: [Születésnapomra]
(J. A. Születésnapomra c. versének ikerdarabja)

*Akárhány éves lettem én,
nem segített jótétemény.*

*A kéz
nehéz*

*görcssel írja e vallomást.
Hazudni a vigasztalást*

*bizony
iszony.*

*Kátyúba rekedt életem,
mégsem voltam reménytelen*

*s léha.
Néha*

*tűzbe mentem Nagyért, Kissért,
mégis ezek miatt kisért*

*hosszú
bosszú.*

*Lehettem volna pártizé
s egy rózsadombi Nárciszé,*

*balos
dalos,*

*de nem lettem, mert pár dalom
nekem több, mint a pártvagyon,*

*holott
halott!*

*Mégis, jó szívvel fogadom:
használni fog a kobakom*

*kinek-
kinek...*

*Nem várhatom, hogy versemet
a költő-cenzor fejtse meg;*

*hiú
fiú.*

*Szegények, bukott angyalok
űzött hada követ gyalog*

*s megért.
Ezért*

*nekik bevallhatom, mi fáj,
aztán eltűnök Szent Mihály*

*sovány
lován.*

József Attila: Születésnapomra

Harminckét éves lettem én -
meglepetés e költemény

csecse

becse:

ajándék, mellyel meglepem
e kávéházi szegleten

magam

magam.

Harminckét évem elszelelt
s még havi kétszáz sose telt.

Az ám,

Hazám!

Lehettem volna oktató,
nem ily töltőtoll koptató

szegény

legény.

De nem lettem, mert Szegeden
eltanácsolt az egyetem

fura

ura.

Intelme gyorsan, nyersen ért
a "Nincsen apám" versemért,

a hont

kivont

szablyával óvta ellenem.

Ideidézi szellemem

hevét

s nevét:

"Ön amíg szóból értek én,
nem lesz tanár e féltekén" -

gagyog

s ragyog.

Ha örül Horger Antal úr,
hogy költőnk nem nyelvtant tanul,

sekély

e kék -

Én egész népemet fogom
nem középiskolás fokon

taní-

tani!

Orbán Ottó: Születésnapomra

Nem mondom meg, hány éves lettem,
a tortabevonót is mind megettem:

az ám,
lazán!

Mégis, ha tán felém jöttök,
a Platánban lesz friss süttők,
sonkás-
tojás,

veder szeder, meg a sok régi éték,
húzd rá, cigány, ez égi ének,
kódus
kórus

az égi karban, de kihagyta ezt Madách,
elvitte férfikorban asszony, meg a harács,
adó-
csaló

sose lett, én is csak épp egy szegletet
vettem itt, bordélyházit, meglehet:
fura
kura-

fi voltam, fektettem mindenféle nőket,
Ábel meg majdnem engem ölt meg:
fain
Kain

voltam, aztán meg Rómában Brutus,
ugyanott vandál, majd De Sade-kultusz,
Pius
priusz,

Borgia, R. Iván, s később úgy alakul,
hogy Havasalföldön Vlad Drakul
harap
halat,

de inkább vadat atlaszi vállamba,
és ott van egy faszi, mellette áll bamba
Vazul
s lazul,

mert neki már oly mindegy, vesztek-e,
és drukkol nagyon, hogy Wales ebe
agyon
marjon,

hogy legyen kuss, elég a szülinapi sirám,
és valaki vessen véget ennek a zshivány
ének-
ének!

Balla Zsófia: Az élő forma

Negyvennyolc éves lettem én,
és meglep, hogy már hölgyemény
leszek.

Ezek

már nem viccelni-jó idők.
A telést rosszalljuk mi, nők -
ha mond-
hatom

ezt így. A világbánatom
úgy otthagynám egy vonaton!

Kicsit
visít

a lélek bennem, hogy mire
vittem. Mondhatom, semmire.

Egy part
se tart.

Nem lestem hatalom kegyét.
Csak az szabad, aki szegény:

nem öl
meg ól.

Engem már sok halál szeret -
mégsem fagyott rám hős-szerep,
vagyis
hamis.

Azt foldozom, mi hátra van:
még végül megszokom magam...

S ha néz,
ki néz,

majd legyen benne irgalom
versemhez a túloldalon.

Hisz él.
S ítél.